

a kudarcba, belevész a reménybe,
a lelki sötétségbe, randa fénybe,
hogyan van – ez fantáziád,
épp csak hogy visszatérj oly körödbe,
hol véletlen törvényszerűség
s törvényszerű véletlen derűjét
(néhány deci után)
adja, és a Dunán
nézd végül a kis fodrokat,
ne hiányold a bokrodat,
csak mert nincs bokrosabb teendő,
majd megtömöd délben a bendőt,
ez a nap is csak eljött,
ez a nap is csak múlni fog,
és oly mindegy, hogy ferde-fog-
-kőre hullatja árnyát a kivágott
(nem hullatja) bokor, avagy virul
(nem virul), és hogy vigaszul
(mit neked az)
nyárba fordul majd az egész tavasz,
és a szarba se kívánod a lelked
panaszát, egyszerűen elfelejted,
és belerejtenek, gödrödbe – virágok.

Jónás Tamás

HÁRMASKÖLTÉS

1

deszkáit az ég
rám szögezte rég
visszavette hát
minden ékszerét

öntudatlanul
várom hogy az Úr
kötele feszül-
e vagy meglazul

2

Akkor legyen ez a nap. Ez az óra. Az elmúlt pillanat.
Mutasd magad. Elfelejtelek.
A bizalom és te, mint hold meg a lakat.
Követlek, kínozlak. Tavasz a telet.
A magára ébredő éjszaka csalódása lehet ilyen.
Fénykoronák hasztalan csodája.
Nem találkozhatunk senkivel.
Csak a láthatatlan szárnyak suhogása,
az árulkodó csend vezet minket.
Fel-felrobbanó kis csillagok alatt megállunk.
Kilakoltatja akkor gondolatainkat, ami nincs meg.

3

Nem lesz-e túl késő, nem lesz-e túl korán?
Meggzédülve a szorgalmas beteljesedéstől
nem hitetlenkedem-e tovább, mint kellene,
vagy ostobán: nem adok-e át mindent túl hamar?
Magányomat, kényszeredett kozmetikus, fodrász, tánctanárr,
fojtogató szépséggé bírom-e végigcipelni?

Dávidházi Péter

EGY NEMZETI TUDOMÁNY ELSŐ ÍGÉRETE

Irodalomtörténeti dilemmáink Toldy ókori mottópárjában

Szilágyi János Györgynek, tisztelettel

Toldy Ferencnél szokatlan, ezért elgondolkodtató, hogy 1851-ben megjelent első irodalomtörténete két mottó jegyében indul. „*Et pius est patriae facta referre labor*”¹ (kegyes munka a haza dolgait elbeszélni), olvashatjuk a belső címlap üres hátoldalának közepén, amihez az idézet leőhelyére utaló „Ovid. TRIST. II.” csatlakozik, merthogy az idézet Ovidius TRISTIA-jának II. könyvéből (322. sor) vététt; majd alatta: „*Refellere sine pertinacia, et refelli sine iracundia parati*”² (készek cáfolni makacskodás nélkül, megcáfoltatni haragvás nélkül), a „Cic. QUAEST. AC. L. II.” forrásmegjelöléssel, ami némileg félrevezető, ugyanis e mondattöredék Cicero TUSCULANAE DISPUTATIONES című munkájából származik (II. könyv, c. 5.). Önmagában a két idézett szerző kiválasztása még nem volna meglepő, elvégre mindkettőt régóta szerette. Ovidius kései elégiái közül a pontu-